

Θεόδωρος Λαμπίρης

ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΣ-ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ

Στις 9 Οκτωβρίου αποχαιρέτησα με μεγάλη συγκίνηση το μηχανολόγο - ηλεκτρολόγο μηχανικό, Θεόδωρο Λαμπίρη, απόφοιτο του ΕΜΠ το 1953.

Ήταν μισός Ζακύνθιος, από πατέρα και μισός Μικρασιάτης, από μητέρα.

Δίδαξε για τρία χρόνια στο Μικρό Πολυτεχνείο και στην Τεχνική Νυχτερινή Σχολή «Αρχιμήδης». Αν και ήταν πετυχημένος καθηγητής, δεν τον τράβηξε η ακαδημαϊκή καριέρα. Προσλήφθηκε στη «Siemens». Μερικά έργα του με την εταιρεία: «Ευγενίδειο Ίδρυμα», «Ζυθοποιία Amstel», «Hilton Αθηνών» (την επομένη των εγκαινίων υπέβαλε την παράτησή του).

Άνοιξε δικό του τεχνικό γραφείο. Ανοικοδόμησε 4 πολυκατοικίες, Έφτιαξε τους σταθμούς Λινοπερμάτων και Σαρωνής Ρόδου (ΔΕΗ), τα λατομεία Διονύσου, την «Kodak», τους Μύλους Αγίου Γεωργίου. Το 1974 μετακόμισε στη Σ. Αραβία, όπου συνεργάστηκε με την εταιρεία «Αλβέρτης - Δημόπουλος» στην κατασκευή του εργοστασίου «Toyota»,

την πρεσβεία της Αμερικής στη Jeddah κ.ά.

Στη συνέχεια, έκανε δική του εταιρεία με τοπικά ηγετικά στελέχη, μετακινούμενος μεταξύ Jeddah και Rihad.

Εκτός των πολλών άλλων, ηλεκτροδότησε την Hamig Museid, μια καινούργια τεράστια πόλη στην έρημο, όπου ανοικοδομήθηκαν πολλές βίλες προυκόντων. Επέστρεψε στην Αθήνα το 1984 και δούλεψε επιτυχώς για, περίπου, 10 χρόνια στη «Μηχανική ΑΕ».

Έργα του: Ηλιακό Χωριό, ΤΕΙ Καβάλας, HELEXPO, Ύδρευση Αλουμίνιας, Κόμβος Νεμέας, Στρατώνες Φρουρίων Κέρκυρας κ.ά.

Παραιτήθηκε για να πάρει σύνταξη, αλλά ήταν τόσο εργασιομανής, που ύστερα από μικρό χρονικό διάστημα προχώρησε με την εταιρεία «Αβαξ». Έμεινε σ' αυτήν έως το 2000. Οργάνωσε τμήμα Η/Μ και τμήμα προσφορών. Εκπαίδευσε πολλούς νέους Η/Μ, που σήμερα είναι καταξιωμένοι. Με την επίβλεψή του έγιναν τα έργα: Εργοστάσιο τροφίμων ΑΕ, Κολυμβητήριο Δήμου Άρτας, Δημοτική Αγορά Αθηνών, Φιλο-

σοφική Σχολή Πανεπιστημίου Κρήτης, Κτίριο Αμφιθεάτρου και Βιβλιοθήκη, Δικαστικό Μέγαρο Θήβας, Γενικά Νοσοκομεία Ξάνθης και Ρόδου, Οδογέφυρα ΟΛΠ, Υπόγεια διάβαση Αγ. Διονυσίου Πειραιώς, Σήραγγα και αντλιοστάσιο λυμάτων, ΕΥΔΑΠ Κεραιτσίου.

Τέλος, αποχώρησε και συνταξιοδοτήθηκε το 2000.

Έκανε δύο γάμους. Ο πρώτος, στα 25 του. Απέκτησε μία κόρη. Δυστυχώς η γυναίκα του πέθανε νέα, καθώς και η κόρη του, στα 30 της.

Ο δεύτερος γάμος του έγινε στα 54 του. Έζησε ευτυχισμένος τα υπόλοιπα, περίπου, 30 χρόνια της ζωής του και άφησε την τελευταία του πνοή στο εξοχικό τους στην Εύβοια, που την υπεραγαπούσε. Φίλησε το χέρι της γυναίκας του και «έφυγε» μετά από μιάμιση ώρα.

Εμείς, οι συμφοιτητές του, προσπαθήσαμε να συμπιύξουμε μια σταδιοδρομία 48 ετών σε λίγες λέξεις...

Τον αγάπησαν όλοι. Συγγενείς, συμμαθητές, συμφοιτητές, μαθητές, συνεργάτες, φίλοι, γείτονες...

Γεώργιος Καροτσιέρης (Μ-Η)

Παναγιώτης Ι. Σπυρόπουλος

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

Ο εκλιπών, προικισμένος με ιδιαίτερα προσόντα και ευρύτατη παιδεία, επαξίως αναδειχθείς εις καθηγητή, αγωνίστηκε καθ' όλον το βίον του με μοναδική ευψυχία. Ο συντάκτης του παρόντος, σπένδεται το ύστατο δάκρυ στον μεγάλο διδάσκαλο και μεγάλο φίλο, ο οποίος ήταν:

Άνθρωπος άσπιλος και ανεπίληπτος και δάσκαλος πολυγραφότατος και διεπόμενος από υψηλό και άκρατο ήθος, με αυστηρή προσήλωση στο επιστημονικό καθήκον. Συνέγραψε πληθώρα άριστων διδακτικών βοηθημάτων για τους φοιτητές του.

Άνθρωπος πράος και γλυκομίλητος. Όπως ο Νέστωρ, που κατά τον Όμηρο διακρίνονταν εκτός από τη σοφία του και για τη γλυκύτητα της φωνής του: «Τον από και γλώττης μέλιτος γλυκίων ρέεν αυδή».

Άνθρωπος χαμογελαστός.

Άνθρωπος που έδειχνε ενδιαφέρον για τους άλλους, που τους φώναζε με το όνομά τους, που πρόσεχε τις απόψεις τους, που βοηθούσε τους γύρω του, που ήταν γενναιόδωρος στους επαίνους του, που ό,τι έκανε, το έκανε μέσα από την καρδιά του.

Άνθρωπος διακριτικός και προπάντων σεμνός, ξένος προς κάθε εκδήλωση πολυπραγμοσύνης. Ποτέ δεν επιδίωξε να επιδείξει τις γνώσεις του ή την εμβρίθειά του, κρίνοντας, δηλώνοντας και αποφαινόμενος περί του πρακτέου για κάθε φύσεως πρόβλημα.

Τέλος, Άνθρωπος ειλικρινής και ευθύς. Ασυμβίβαστος με το μοναδικό, πράγματι, απόσταγμα της αρχαίας ινδικής σοφίας που αποτελεί για την πλειονότητα των κρινόμενων καθηγητών κάθε βαθμίδος κανόνα απαρέγκλιτο: «Να μην είσαι πολύ ευθύς. Πήγαινε στο δάσος και θα δεις να κόβουν όλα τα ψηλά και

ευθυτενή δένδρα, ενώ τα στρεβλά θάλλουν και ακμάζουν...». Ο καθηγητής Σπυρόπουλος, όμως, ήταν από τα λίγα ευθυτενή δένδρα, που διακρίνονταν στο ακαδημαϊκό δάσος. Άνθρωπος με ηθικό ύψος εφάμιλλο του επιστημονικού του.

Το όνομα του καθηγητή Σπυρόπουλου είναι αντάξιο μιας πνοής πιο δυνατής απ' ό,τι θέλησε η σάλπιγγα της φήμης. Εμείς, οι Έλληνες μηχανικοί, του χρωστούμε πάρα πολλά. Και δικαιούμεθα σήμερα να επαναλάβουμε τη φράση του Ευαγγελίου: «Εκ του πληρώματος αυτού ημείς πάντες ελάβομεν και χάριν αντί χάριτος». Σε μια εποχή «μικρών ανδρών και μεγάλων γεγονότων» η συνέπιά του, η μετριοπάθειά του, η σεμνότητά του, η ανιδιοτέλειά του, η ακεραιότητά του αποτελούν σπουδαίο παράδειγμα για τους νεότερους.

Γαίαν έχοι ελαφράν.

Ι. Τέγος, καθηγητής ΑΠΘ